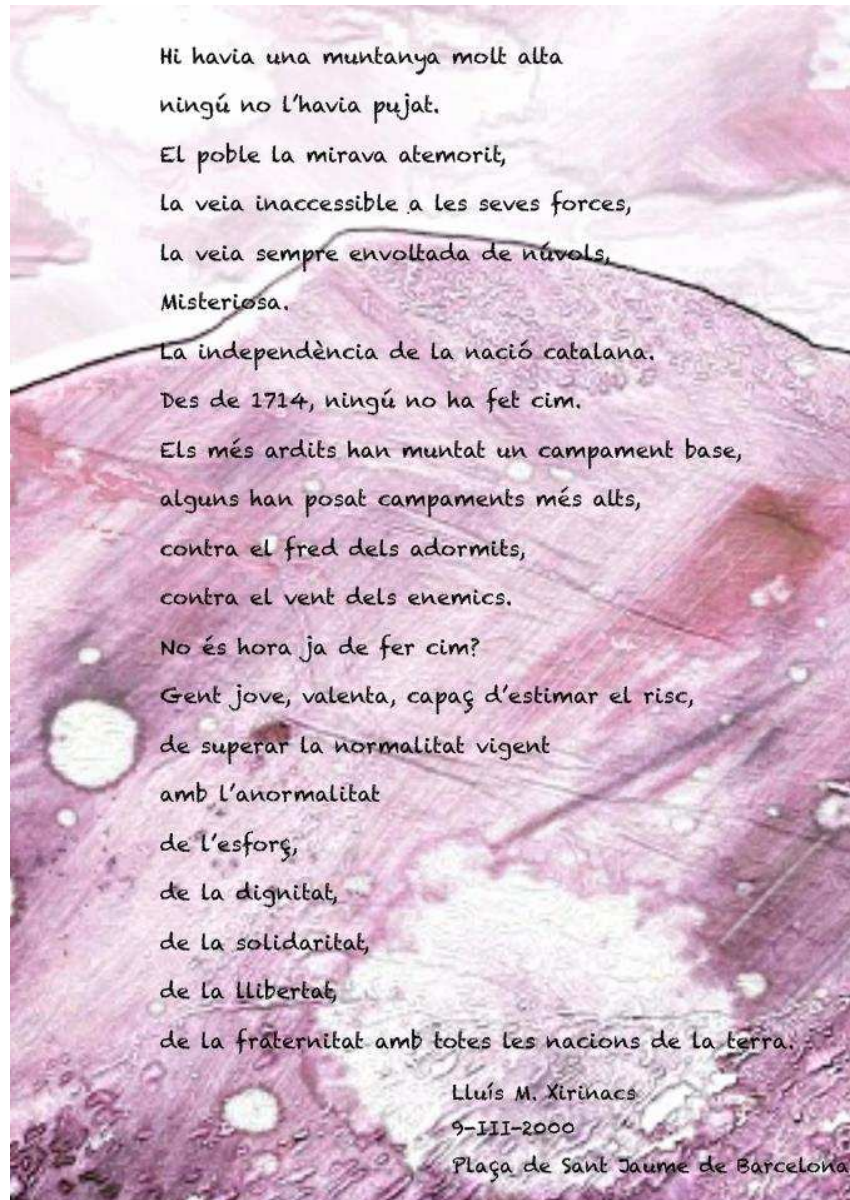

Lluís Maria Xirinacs Damians

PLANTADA A LA PLAÇA DE SANT JAUME

MARÇ 2000

MARÇ 2000

Dimecres, 1 març 2000

De bon matí s'adhereix a la campanya un notari de Barcelona. Després, la Cap de gabinet del Batlle de l'Ajuntament de Barcelona, Sr. Clos, em ve a veure amb un aire misteriós al mig de la Plaça i em diu: “ No és el lloc adequat per donar-li aquest document, però més val que el tingui”. L'Ajuntament es nega oficialment i definitiva a posar els bancs que tants hem sol·licitat”. En vista del fet, travesso la Plaça i vaig cap a la Generalitat. Jacint Mora, assessor del President, m'invita a entrar a Palau. Li mostro el dictamen negatiu del batlle i m'invita a triar una cadira en una mena de magatzem que n'hi ha de diferents —la trio que no sigui gaire senyorial ni de funcionari— i em demana que em posi a la banda de la Generalitat quan hi vulgui reposar un xic. Li assenyalo l'espai on desitjo posar-me, mirant la façana de l'edifici a la banda esquerra, i els seus homes col·loquen el seient a lloc. Després demanem a la Merceria Mogas la cadira que ens oferiren, per als interlocutors que desitgin parlar amb mi. O sigui que tenim, des d'avui, una cadira dels veïns i una cadira del President. Qui ho havia de dir!

Quim Sardà lliura més de 40 instàncies a l'Ajuntament demanant de nou bancs públics.

Dijous, 2 març 2000

Funcionaris de la Generalitat ens posen les dues cadires a lloc sense que els les hi demanéssim; finalment, i degut al meu esgotament, m'hi assec.

Avui, Contijoch, un antic rabassaire, em lliura les seves memòries.

L'exdirector general de política lingüística, Miquel Renui, em saluda efusivament.

August Gil Matamala, president del patronat de la Fundació “Catalunya” diu que la seva fundació farà publicitat de la nostra campanya, i que la publicitat s'emfatitzarà en les publicacions locals i comarcals.

Una ràdio des de Vitòria em fa una entrevista per telèfon en directe. Coneixen la campanya només per la pàgina Web d'Internet. Constaten que fora dels Països Catalans no hi ha cap notícia de la nostra campanya.

Tenen lloc dues manifestacions a la plaça. La primera, de bombers, amb la seva tradicional i sorollosa picada de cascos contra el terra; l'altre contra la llibertat del general Pinochet.

Els seients que ens ha ofert la Generalitat de Catalunya són un veritable descans.

Abans d'ahir Aurèlia, l'abertzale, de la llibreria “Arrels”, lliurà més de cent signatures que demanen un banc públic a la plaça per part dels veïns a l'Ajuntament.

Ahir, Quim Sardà, lliurà més de quaranta instàncies pel mateix banc a l'Ajuntament.

Durant les hores del matí em visita Ernest Maragall, tinent d'alcalde de finances i germà de Pasqual Maragall. Vol parlar amb mi distingint —“separant”, diu ell— l'urbanisme de la plaça del que jo pugui necessitar per separat. Quedem per la tarda.

Després em visita Jordi Portabella, d'ERC, regidor de l'Ajuntament de Barcelona. Ha estat absent i està molt disgustat amb l'Ajuntament per l'afer del banc públic.

Al vespre, Ernest Maragall m'acompanya al seu despatx. Vol demostrar-me que la urbanització de la plaça la converteix en la "Plaça de la llibertat". Jo li faig una crítica molt complerta sobre la falta de bancs públics. Li faig veure que la solució que proposo no obstaculitza res del que s'hi fa; que ara per ara, la plaça no pot ser menys humanitària. A part d'això vol oferir-me l'Ajuntament pel que pugui necessitar: una cadira (ara ja en dispo de dues!), lavabos i fins i tot, diu, les atencions dels guàrdies. Però deixa en suspens la solució dels bancs.

A última hora, Jaume Rodri m'explica que importunà telefònicament al senyor Rigol perquè em vingués a saludar i que, també per telèfon, criticà a Pasqual Maragall l'actuació de Clos; de fet també l'Aurèlia havia fet pressió a Pasqual Maragall.

Divendres, 3 març 2000

A primera hora del matí un noi amb signes feixistes em pren la cadira cedida per la Generalitat i fuig amb ella. Sort en tinc d'en Jaume Chalamanch, que com cada divendres em feia companyia: el persegueix i l'obliga a retornar-me-la.

Em ve a veure Paco Candel.

Parlo molt seriosament amb en Jordi Via que veu tres tendències en el grup de suport nacional provisional: una d'activa poc donada al debat i a l'estudi, una de convençuda amb l'estudi i el poc debat i una de crítica que demana que tots entrin en el debat.

Dissabte, 4 març 2000

Moltes de les persones que em visiten i saluden demanen explicacions sobre com realitzar la proposta d'assemblees. Em canso de repetir i tornar mantes vegades la llarga explicació d'aquest projecte, novedós amb molts d'aspectes i, per tant, capaç de demanar i exigir un canvi de mentalitat (i de voluntat). En Lluís, quan va llegir els meus esborranys sobre com veig el futur de la comunitat humana, va exclamar: "Això és una revolució!". Ho és, però cal anar a poc a poc. Parlem de transformació, parlem d'independència. Ja vindrà d'escreix el que hagi de venir.

Tot i que no tinc els textos acabats del tot, primfilats, he demanat que els incloguessin a la pàgina web de la Campanya "Jo també em planto!". Jesús Artiola creu que abans cal polir-los, però no hi ha ningú per fer-ho. Així, doncs, ja són a la pàgina web on tothom els pot llegir i copiar. De totes maneres, la gent em ve veure, em torna a interpel·lar i els ho he d'explicar personalment. No els puc pas engegar dient: Mireu Internet!" De tot plegat, el cor se'n ressent força..

Tinc una llarga conversa amb en Carles Riera sobre la marxa general de tot plegat. El tema del qual parlem és el de la constitució del grup de suport nacional entre la gent que es va compromentent en els grups de suport, nuclis de les futures assemblees. En Carles hi veu diversos problemes de difícil solució; per exemple, anarquistes no independentistes i independentistes no anarquistes, massa polititzats...

Diumenge, 5 març 2000

Com cada diumenge a 2/4 de 12, aproximadament, 100 persones, celebrem a la plaça la “Trobada de la Poesia per la Independència”. Hem llegit un poema de Vicent Andrés Estellés, del llibre *Puig Antich* (1989). Li diu “fill, ets pare del poble”. També s’ha fet esment de la diada internacional de la dona treballadora (el proper dia 8) amb una poesia adient. Magda Oranich fa referència a la lluita històrica de la dona.

Cap a les quatre ve un fotògraf de part de Proa per a la portada del llibre i espera fotografiar-me amb Lluís Busquets. Ningú no m’ha dit res, però en Lluís arriba d’Olot puntualment a les 4. Ens fan fotos amb paraigües blancs i la gent bada i es pregunta qui som.

A les 5 de la tarda en el local de l’Associació de Veïns de Sants té lloc la presentació de la nostra campanya, a càrrec de Carles Riera. L’acte és adreçat als adherits de la ciutat de Barcelona, que volen començar grups de suport. Hi assisteix una trentena de persones. Es tracta el tema de l’autorganització de la base del poble. Es demana al grup de Barcelona que es faci responsable del que passa a la Plaça de Sant Jaume.

Continua la campanya a favor dels bancs en aquesta plaça. Cal servir millor la tauleta de les adhesions.

Dilluns, 6 març 2000

Em ve a saludar el general de les escoles pies, Josep Maria Balcells.

Roser Veciana, regidora de drets civils de l’Ajuntament de Barcelona, accepta a ajudar a fer un projecte, que cal presentar-li, per fer un congrés sobre ecologia social, amb el nostre model a debat.

Molta gent passa i es limita a observar l’espectacle de dues cadires plantades en solitari a la plaça. Salvador Sobrans, orfe, lladre de carteres als tramvies de jove, ara pare de família i promotor dels exalumnes de la maternitat, s’emociona pel fet que tant els veïns com el president de la Generalitat m’hagin posat les cadires.

A les pàgines web d’Internet ja hi ha pràcticament tots els meus escrits sobre el nostre model de societat democràtica i independent.

Dimarts, 7 març 2000

La primera visita destacable és la d'en Solé Sabaté, director del Museu d'Història de Catalunya. Li dono una còpia del manifest i m'anuncia que la intentarà fer sortir al seu programa de la ràdio.

Cal destacar que Josep Dalmau i Jaume Rodri parlen amb el professor de la NASA, David Cardús, amb l'arquitecte Oriol Bohigas i amb el President del Consell Nacional de Catalunya, Joan Lucas, amb l'objectiu de refer una plataforma Catalana a prop de l'ONU.

Jaume Rodri té la pelegrina idea, actualment possible d'aconseguir, de fer una nominació de *Països Catalans* per a una constel·lació de sis estrelles encara sense nom. Ho volen encarregar a un astrònom insígnia i molt amic meu, Jordi Casares Velázquez, el qual actualment està al centre d'observació de les Canàries.

Recordar que en la reunió de diumenge del grup de suport de Barcelona, fou encarregada la tauleta (referida a la campanya *ProBancs Públics*) de la Plaça. Per acabar, vull constatar que malgrat aquests últims dies la temperatura no és molt baixa, entre el vent del sud, la humitat que arrossega i els núvols que priven del pas dels raigs del sol, el fred se'm cala als ossos.

Dimecres, 8 març 2000

Vénen a saludar-me Jesús Pujà, antic liberal, d'E.R.C., Jaume Arnella, lluitador popular i cantant de romanços, Miquel Coll, fill de Coll Alentorn, enginyer que prepara un congrés d'enginyers catalans i la vídua d'Alexandre Cirici i Pellicer.

Avui és el dia de la dona. L'institut de la dona de la Generalitat fa un acte a la Plaça. Després de la concentració ve el míting. Fins al vespre, música, cant, ball, organitzat per llatinoamericanes. A les nou del vespre arriba una manifestació multitudinària.

Dijous, 9 març 2000

Em saluda Josep Maria Fontseré dels "Joglars".

El director adjunt de "Le Journal du Dimanche", Claude-Marie Vadrot, presentat per Santi Vilanova em fa una entrevista. Venia de fer-ne una a gent de Kosovo i una altra a gent de Txetxènia. Aquesta entrevista sortirà el diumenge.

A última hora em saluda Agustí Chalaux de 87 anys, especialista en temes d'econometria. En sortir de la plaça celebren una reunió al secretariat de campanya (C/ Rocafort 242 bis) amb Carles Riera, Jesús Artiola, Martí Adroher i Romà Bayarri; repassem la situació i podem observar que hi ha dificultats per la contradicció entre independentistes no-anarquistes i anarquistes no-independentistes, independents no polititzats i polititzats no-independents. Hi ha avenços a Barcelona. Reunió del 12 març a Reus on caldria esmenar formalment els documents de debat de la Web.

Es presenten dos documents meus més, un sobre grups de suport i l'altre sobre les assemblees.

Paral·lelament se celebra la reunió del Grup de Suport de Barcelona i, alhora, del secretariat provisional de Barcelona.

Divendres, 10 març 2000

Chalamanch i Busquets dinen junts per preparar la presentació dels respectius llibres, el de Chalamanch (21 poemes que m'oferí els 21 primers dies de plantada) que es titularà *12 hores* i el nostre. Tornen dient que podríem demanar a diferents persones la presentació. En Lluís farà els passos pertinents a Proa.

Se'ns adhereix Francesc Farguell, exalcalde de Berga i diputat al Parlament de Catalunya per CDC. De la mateixa manera, s'adhereix el músic Rafael Subirachs i em fa una estona de companyia el poeta i filòsof Gerard Horta, fill del poeta Joaquim Horta.

A última hora de la tarda hi ha una manifestació per l'alliberament del Tibet de la dominació xinesa. Em balla pel cap una pregunta: per què hi ha tants catalans en aquesta manifestació i tants pocs entre ells que vinguin a adherir-se a l'alliberament dels catalans de la dominació franco-espanyola?

Ahir hi havia ressaca de les manifestacions del Dia de la Dona. Inscripcions radicals i barroeres enlletgien la façana de l'ajuntament, just al costat de la porta. Una brigada de rascadors-pintors es van dedicar tot el dia a arranjar els desperfectes.

Ve una dona molt alarmada per la invasió de nens islàmics i llatinoamericans en escoles públiques de primer ensenyament a Sants-Montjuïc.

M'assetgen a regals: una cadira plegable, una ampolla de vi, una bufanda de llana (amb bandera catalana als extrems). Només accepto la bufanda per pura feblesa meva.

Dissabte, 11 març 2000

Els àngels missatgers de la campanya han volat a Massalfassar, País Valencià, per treballar el seu expandiment.

Dijous passat es reuní al carrer Rocafort el nou grup de suport del municipi de Barcelona; fa de secretari Enric Fontanals, que lliura a tots el document "Proposta per a la creació i desenvolupament de grups territorials de suport de la campanya *Jo també em planto*". Avui he pogut llegir-lo. M'ha ocasionat profunda felicitat. Escrit per ell mateix, recull lúcidament els extrems més importants del projecte que proposem. També resulta excel·lent el "Full de la campanya" núm. 3 corresponent a març del 2000.

Aquesta tarda, en diferents oportunitats, les reunions a la Plaça han esdevingut vera escola popular vers la sobirania.

Diumenge, 12 març 2000

Avui hi ha hagut una reunió de col·lectius territorials dels Països Catalans i de Grups de suport de la Campanya. Els amfitrions han estat el Grup de suport de Reus, que ha preparat una magnífica ambientació. Hi han assistit 103 persones de diverses comarques.

S'entrega un dossier complet i es nomena una mesa nacional i una permanent. S'ha decidit que la propera reunió mensual es farà a Girona.

Malauradament, a mitja sessió Antoni Quirós, després d'una intervenció lúcida, pateix un vessament cerebral, el qual sembla irreversible. A la nit m'ho expliquen i durant un dia tindré el cor bategant massa a poc a poc. Sóc a la Plaça i sóc a Reus. Deixarà una filla de 13 anys, la Lucia. Era un gran amic! Qui em rescabalarà d'aquestes pèrdues?

Pel que fa a la celebració "Trobada de Poesia per a la independència", del migdia de cada diumenge, avui s'han llegit poesies sobre la sardana, en ocasió de l'aniversari del compositor Garreta. La major part del temps es dedica al poeta i historiador Fèlix Cucurull. Imma Albó llegeix moltes dades de la seva biografia.

Mossèn Joan Batlles em saluda cordialment.

El cantant i activista social Jaume Atnella em dedica un romanç dels seus en un local de Ciutat Vella.

Avui s'han recollit deu fulls de signatures d'adhesió.

He d'apuntar que hi ha eleccions a les cambres de l'Estat espanyol? HB ha demanat als bascos que no vagin a votar.

Dilluns, 13 març 2000

Em saluda Miquel Maiol, eurodiputat de la Catalunya Nord. També em ve a saludar Rosa Zaragoza; amb ella i amb els presents tenim una bella discussió sobre l'exclusió o complementarietat entre política i mística.

Em comuniquen la mort cerebral del meu amic Antoni Quirós. Els germans tenen la delicadesa de mantenir-me informat de tot.

El Centre d'Estudis Joan Bardina ha editat *Assaig sobre moneda, mercat i societat*, d'Agustí Chalaux de Sobirà i Magdalena Grau Figueras. Me'l regala Antoni Ricart.

La tauleta dels manifestos i signatures ha funcionat pràcticament tot el dia. Es recullen forces signatures.

Ve un jove a adherir-se amb un gran interès i coneixement directe de la Terra Alta i del Matarranya.

Avui tothom comenta la majoria absoluta del PP aconseguida en les eleccions d'ahir, excepte a Andalusia, Euskadi i Principat de Catalunya. Dimiteix Almúnia, del PSOE. ERC, que havia pactat amb PSC-PSOE sembla que no ha tret cap senador. No es pot anar contra natura.

Dimarts, 14 març 2000

A l'"Avui" surt l'article "La cadira de Xirinacs", de Paco Candel; de seguida ve el propi Paco Candel, sempre tan amable. Recull dades de les vicissituds a propòsit de la nostra demanda de bancs públics a l'Ajuntament.

Aviso a dos missatgers que caldrà recordar amb algun acte i amb una esquila el company mort Antoni Quirós.

M'arriba una notícia, sota mà, sorprenent: ERC ens retira el suport.

Sobre les eleccions, l'opinió dominant és que la victòria del PP és un revulsiu que estimularà la nostra acció.

Apareix un pensador que suggereix una assemblea de l'"Heptapolis", definida pel Metro del Vallès: Barcelona, Sant Cugat, Cerdanyola, Rubí, Sant Quirze, Sabadell i Terrassa.

Un altre pensador, molt reflexiu, diu que "les autoritats-titelles que emmarquen la Plaça de Sant Jaume, desvirtuen la meva acció", insinua que potser fora millor anar a la Plaça Catalunya.

Una senyora ve esperitada per les agressions sofertes per parlar català. Té múltiples traumatismes.

Maria Sanjosé arriba preocupada. Alguns del centre Joan Bardina de Canet li han dit que estic preparant un nou Kosovo.

A última hora es presenta una manifestació, molt disciplinada, de gent de medicina, tots vestits amb bata blanca.

Dimecres, 15 març 2000

Antonio Enebra, expres social i company meu a la presó de Carabanchel, ve a arreglar l'electricitat de la farola que tinc just als meus peus quan m'assec a la cadira de la Generalitat. Alça la vista i em descobreix: explota d'alegria i xerrem una estoneta. Carles Riera m'explica l'excel·lència i l'hospitalitat de l'acolliment dels companys de Reus a la segona trobada general dels grups de suport a la campanya "Jo també em planto". Especialment davant de l'accident mortal de l'Antoni Quirós, el qual durant l'acte i en la seva intervenció va patir un atac de feridura i va romandre cerebralment mort. Antoni Quirós, andalús de naixement i catalanitzat més tard, va ser una de les primeres persones a declarar-se en objecció de consciència. Era un home que s'havia fet a ell mateix. Realitzà, malgrat les moltes penúries econòmiques, la carrera de Filosofia i m'ensenyà a explicar el meu model global filosòfic.

La Montserrat, una velleta quasi cega nascuda l'11 de setembre de 1923, em ve a visitar quasi bé cada dia. Aquesta senyora fa el trajecte *a peu* des del barri de Sant Antoni fins a la Plaça i tan sols compte amb l'ajuda d'un gosset. La Montserrat ja venia quan m'estava al carrer Entença i ara s'acosta a l'Ajuntament per escriure una instància demanant un banc per a mi. Aquest ritual el fa gairebé cada dia i avui m'ha donat un resguard del seu escrit perquè el guardi jo.

Dijous, 16 març 2000

A primera hora del matí l'Ajuntament ofereix una bicicletada a nens de deu districtes de Barcelona.

A l'"Avui" surt una esquila nostra convidant els amics de l'Antoni Quirós.

Em ve a veure una catalana d'Anglaterra amb moltes ganes d'ajudar des d'allà. Li recomano que usi la pàgina web d'Internet. Li van dir que el model que apliquem serveix per a qualsevol país del món i ella diu que fa més falta a Anglaterra que aquí, per la gran separació entre el poble i el poder. Li suggereixo que tradueixi el nostre missatge a l'anglès. Ve a veure'm, invitat per Damià Escuder, en Pasqual Maragall. És mitja tarda i la conversa fa així:

—Hola Xirinacs.

—Visita plaent.

—Com va?

—Jo bé, bé.

—Em telefonà Jaume Rodri.

—És molt insistent. Vaig parlar amb el teu germà.

—L'Ernest. I què, tot bé?

—Tenim un contenciós urbanístic.

—Mm?

—No veu bé posar bancs públics a la plaça. No et sembla que aquestes cadires plegables són ridícules urbanísticament? Em vaig veure obligat a acceptar-les després d'haver fet esperar un mes els oferents, per donar temps i prioritat a l'Ajuntament. Finalment les he acceptades perquè em trobava molt cansat i podia quedar plegat en dos.

—Veuré què hi puc fer. Adéu.

— Adéu.

L'Antoni Ricart de Sabadell demanarà a Martí Olivella si vol ajudar-nos a la campanya; i és que en Ricart pateix perquè l'estada a la plaça se'm faci llarga.

M'assabento que el col·lectiu universitari "Andreu Nin", amb col·laboració de la Universitat Rovira i Virgili de Tarragona i dintre del cicle titulat "Memòria de la transició", programa una visita d'alumnes perquè jo els pugui impartir aquí a la plaça una lliçó-conferència que versarà sobre les traïcions de la transició. Sobre aquest tema demano a Albert Ramírez que gestioni a l'Ajuntament que ens deixin la megafonia per a la lliçó.

Divendres, 17 març 2000

Al diari "Avui" surt un article amb la carta que vaig enviar al batlle Clos. A un quart de vuit del matí Clos telefona a Albert Ramírez culpant-lo de llançar-me contra d'ell en l'afer dels bancs públics. En aquesta conversa Albert Ramírez aprofita per parlar-li sobre la megafonia de la classe de la universitat Rovira i Virgili de Tarragona.

Durant el dia hi ha una manifestació dels bombers en calçotets i en bicicleta.

Consulto amb en Carles Riera la proposta de l'Antoni Ricart i em visita per segona vegada Ignasi Puigdollers, exconseller de Medi Ambient. També em ve a saludar Josep Maria Ainaud de Lasarte i em saluda efusivament

Dissabte, 18 març 2000

Lliuro a l'Ajuntament una carta a Ernest Maragall, regidor-president de presidència i hisenda, responent a l'entrevista que tinguérem dies passats.

L'escrit "proposta per a la creació de desenvolupament de grups territorials" esmentat l'11 de març, no és de l'Enric Fontanals sinó de Jesús Artiola.

Diumenge, 19 març 2000

Em ve a veure la filla de Jaume Arqué, antic membre de POUM, repressaliat en temps de Franco. També ve Rosa Bruguera, diputada pel Parlament de Catalunya de Convergència Democràtica de Catalunya, per segona vegada.

La trobada dominical de poesia és dedicada a Miquel Martí i Pol.

Al vespre, em ve a veure Mateu Marió, editor de "L'Estel", la revista més independentista dels Països Catalans, que surt de Mallorca, i em regala i dedica un llibre seu. Des de molt al principi, la seva revista dóna comptes de la nostra campanya i també ens demana que promocionem la seva revista.

Andrea Fulio, antic batlle de l'Alguer, ve a saludar-me després que al matí va participar en la marató Mataró-Montjuïc que arribava a la Plaça St. Jaume.

Dilluns, 20 març 2000

Dia de fred, de vent i sense sol, però primer dia de primavera.

Em visita mossèn Bardolet, del bisbat de Vic.

La històrica Benezet, que atén la taula de les signatures, es queixa de que hi ha poca gent per aquesta assistència.

Pare Juncadella, de Balsareny, que formà part d'un grup de joves amb els quals fa 27 anys vam assajar assemblees de carrers a Balsareny amb èxit, em ve a veure i m'explica la continuació d'aquelles experiències fins fa poc, a través d'un llibre que ho explica tot. Em fa feliç recordar aquella prova prèvia del que ara estem fent.

Una comissió encapçalada per Albert Rodríguez, en la qual hi ha Eduard Suárez, Rosa Mestre i Jaume Rodri, es queixa dels bloqueigs que pateix la coordinadora del carrer Rocafort.

Rosa Font em diu coses del grup de suport de Gràcia.

Rosa Mestre prepara un dossier sobre mi, basat en una entrevista que fa 24 anys em feren els nens de la seva escola: "L'Esclat".

Dimarts, 21 març 2000

A primera hora ha vingut un fill d'emigrants, catalanitzat, que fa de professor a la Universitat de Londres, m'ha mostrat molt d'interès, i m'ha promès llegir a Londres la pàgina web del manifest i també ha proposat de traduir la pàgina a l'anglès.

A continuació és important esmentar la visita del fotògraf, de família de fotògrafs, Pere Català i Roca. Em fa companyia durant una molt bona estona, i també m'ofereix fer-me un àlbum de fotografies del cent primers dies de la campanya. Seguidament ve el pare

Florensa, secretari de la Província Escola Pia de Catalunya i em fa entrega de la còpia d'una obra meua de joventut anomenada *L'obediència religiosa*, la qual va crear i ha creat molta polèmica.

La nota negativa del dia és que, a les sis de la tarda, sense adonar-nos-en, desapareix una de les dues cadires, la qual havia estat oferta pels veïns de la merceria Mogas. Un mosso d'esquadra fa un recorregut per intentar-la trobar, però no ha tingut la sort de cara.

Aleshores decideixo anar cap a la merceria a excusar-me i em diuen amb gran amabilitat que no em preocupi.

Finalment tinc un sopar íntim al Restaurant Mexicà d'Edelmira Perelló, amb Joan Parés, Eva Franquero i Imma Vives.

Dimecres, 22 març 2000

Dues manifestacions, una de multitudinària, d'ensenyament públic, que omple la plaça el matí; una altra de més moderada d'assistència, d'ensenyament privat, que demana homologació de sous, a la tarda. Segueix fent fred, vent i manca de sol.

El germà Jacint del Mas Blanc (una comunitat eremítica revolucionària) em ve a veure i em demana què pot fer el Mas Blanc per nosaltres. També em visita Ricard Lobo.

Dijous, 23 març 2000

Avui al matí hi ha hagut una manifestació de la universitat pública. Va venir un senyor molt amable de l'àrea valenciana de parla castellana, el Sogorb, a l'Alt Palància, explicant-me com va ser tan ben acollit per gent catalana i com es va catalanitzar. Em diu que el que jo faig serveix per a molt, que no em desanimi.

Després han vingut tretze estudiants de periodisme de l'UB, amb els quals faig una entrevista i mantinc un llarg debat. Se'm fa difícil fer entendre a un d'ells que pel fet que hi hagi democràcia no és suficient ser demòcrata amb els demòcrates; que cal, a més a més, ser dictador amb els dictadors.

Em ve a veure David Estrada, professor meu d'estètica a la facultat de filosofia de l'UB. Va acompanyat de la seva esposa.

Hi ha una sorollosa manifestació dels mossos d'esquadra; entre altres eslògans puc endevinar com coregen: "Bla bla bla hermano; habla castellano". Suposo que es refereixen al conseller Comes.

Em visita Jordi Porta, director de la Fundació Bofill i capdavanter d'un moviment de cristians crítics.

Enric Pedrosa, president de l'associació "Roca i Ferreres" ve a dir-me que està avançada la tramesa de cartes a moltes entitats perquè s'adhereixin a la nostra campanya.

Divendres, 24 març 2000

Em saluda l'Arcadi Oliveres, economista i president de Pax Christi, moviment internacional per la pau al món. També ho fa Jean-Pierre Le Vian, lluitador a favor de les escoles catalanes a la Catalunya Nord.

Se m'informa de la reunió d'ahir del grup de suport del municipi de Barcelona. Hi ha optimisme, però els fonaments són lents de fer. Cada mes es farà la presentació del grup de suport d'un barri diferent. Com la glia, que és un sistema de cèl·lules que auxilia les neurones del cervell, així alguns del moviment veuen la necessitat d'una entitat que vetlli pel bon funcionament de les assemblees. Tot això m'ho explica en Jesús Artiola.

Al vespre apareix una deslluïda i agressiva manifestació contra l'OTAN i a favor del Milosevic, precedida per una dels bombers.

Dissabte, 25 març 2000

Tres persones amb mania persecutòria, veritable paranoia.

Se m'acosta la primera. Se'm queixa. Ve la segona que se'm queixa de la tercera. La primera se'n va: el seu cas és menys greu que els altres...

L'Agrupament Jungfrau de l'Escola del Pare Manyanet de Sant Andreu em demanen discutir d'un tema: "Fer assemblea". Ens asseiem i discutim una bona estona. Moltes ganes i bona fe.

La concurrència habitual ha fet entre gent molt diversa una veritable nova família: es deixen coses, discuteixen, es fan encàrrecs uns pels altres...

Engrescament: s'imagina de fer una gran revetlla de Sant Joan a la Plaça com una veritable festa dels PPCC...

Diumenge, 26 març 2000

A les 9 apareixen més de cent cotxes d'època amb gent també vestida d'època per iniciar el rally Barcelona-Sitges.

A les 11 desfilen un a un; el batlle Clos els va saludant També un a un, a tots.

Al cap d'una estona desfilen gegants de la ciutat a propòsit de les festes de Sant Josep Oriol.

En l'acte de cada diumenge, "Poesia per a la Independència", el poeta convidat, Josep Maria Andreu, poeta de cançons, ens va fer l'honor de ser-hi present. Aquest acte de cada diumenge fou idea de Ferran Margarit i la seva preparació vingué gràcies a Teresa Clota.

Plou i fa vent i fred. En el moment de màxima pluja, estem arrecerats sota un balcó. Un mosso d'esquadra travessa la plaça, tot mullant-se, per dir-me que em puc aixoplugar a la Generalitat i que puc seure dins. Jo contesto: "Moltes gràcies, però de moment no".

Demano a la Guàrdia Urbana de la porta de l'Ajuntament una cadira per substituir la que m'han robat. Els dic que el regidor, Ernest Maragall, me l'havia ofert. M'argumenten que ells no han rebut cap ordre i que no ho poden fer; que ho demani per via reglamentària.

Marxo.

L'altra banda de la plaça ha romàs impassible.

Dilluns, 27 març 2000

Segueix el fred i el vent. Ve poca gent.

Damià Escuder insisteix en què cal una organització forta que protegeixi les assemblees; en el seu llenguatge original “els templaris assemblearis”, barreja de compromesos amb l’esperit i valents defensors amb la independència de les assemblees.

El país és trasbalsat perquè Pedro Almodóvar ha guanyat un Óscar de cinema a Hollywood.

El fred fa retirar abans d’hora la tauleta de les adhesions.

Alguns mostren mal humor per la lentitud del moviment.

Una quinzena de nois i noies d’ESO de Taradell, amb el seu mestre davant, em demanen l’explicació d’allò que reclamo.

Dimarts, 28 març 2000

Avui és un dia amb vent fred, núvols i pluja, la cadira és retirada perquè no es mulli, em passo onze hores a peu dret. Al ser un dia desfavorable decideixo anotar a l’agenda totes i cadascuna de les persones que em visitin:

Oriol Xirinacs, cosí germà, capellà del bisbat de Barcelona.

Damià Escuder amb la Maria, ve cada dia a primera hora i fem una hora de meditació i comentaris.

Joaquim Auladell, artista del barri i animador cultural.

Dos repartidors de material de la impremta “Romanyà” de Capellades.

Un grup d’estudiants de Salt (Girona).

Teresa Clota assídua nostra em presenta una demanda ben documentada de bancs a la plaça adreçada al síndic de greuges.

A les 11h una Sra. em pregunta si hi seré a les 2h, vindrà amb sa mare de Sta. Pau.

Una parella de danesos em fa una enquesta sobre Catalunya, la seva llengua i la seva independència.

Dos estudiants de periodisme de la UPF, em fan una entrevista molt sucosa.

Josep Delgado, fidel assistent a la plaça, varies hores al dia se les passa amb mi.

Jordi Costa, home del Pujol, que porta els negocis immobiliaris de Ciutat Vella.

Maria Teresa Rovira, que ja venia al c/Entença, ve cada dia unes quantes hores.

Salvador Sobrans, antic usuari de la casa de la caritat, lluitador pels drets dels orfes, i fidel cada dia.

Passa un pidolaire també assidu i li dono 100 pessetes perquè és el primer del dia.

Eulàlia Rubió, neta de Rubió i Ors, ja fixa en el c/Entença, treballa a l’ajuntament i ve cada dia, en bona part em fa de secretaria, i tot sigui dit és una secretaria excel·lent.

Josep M. Santllehi Roca, m’entrega un taló barrat de 1500 pessetes per a la campanya.

Manifestació de l’empresa INDO, contra els acomiadaments, aquesta manifestació és molt sorollosa. Es passen una hora i mitja sense parar de fer soroll, amb timbals, trompetes, xiulets i tota mena d’artilugis per fer fressa.

Ve a adherir-se la junta de l'“Aula de Maria Rubies”, en total cinc persones.

Eduard Forners, director de l'editorial Mediterrània.

Per segona vegada, Damià Escuder que torna de la inauguració del monument a Gandhi a Poble Nou, escultura de Pérez Esquivel, argentí amb premi Nobel de la pau que hi és present. Hi assisteixen: Pax Christi, Fundació per la Pau i Justícia i Pau. Tots els discursos es fan en castellà excepte unes paraules de l'alcalde Clos que digué: “Gandhi aconseguí la... (tots esperàvem sentir el mot independència sortir dels llavis de Clos) democràcia per a la Índia.”

Montserrat Rubirola, cega, gran, ve cada dia i abans de venir cada dia posa una instància a l'ajuntament demanant un banc a la plaça.

Ve Lluís Ferrer i Pou, antic farmacèutic que ens ajudà durant els dos anys que vàrem estar plantats al carrer Entença.

Signa l'adhesió Margarida Coldecarrera de Santa Pau, a la Garrotxa.

Lluís Bosch i Pasqual, d'ERC, ve acompanyat amb Helen. Em porten set signatures.

Els Mossos d'Esquadra vallen la plaça perquè ve un alt dignatari de la justícia marroquina a veure el president Pujol. Hi ha mossos per les teulades i revisant les clavegueres. Surt una mica el sol. En canvi, a migdia plou a bots i barrals.

Arriba Edelmira Perelló, del nostre moviment, i planta la taula de les signatures batallant amb els elements desfermats, sobretot la pluja i el vent.

Ve Salvador Sartella. I també Anton Rossell, català resident a Anglaterra.

Com cada dia ve el meu secretari Romà Bayarri i, a continuació, ve el coordinador general de la campanya, Carles Riera. Acordo qüestions del projecte amb tots dos.

Eduard Boada, tarragoní del col·lectiu d'estudiants Andreu Nin de la Universitat Rovira i Virgili de Tarragona, ve a precisar la forma de la lliçó que dijous impartiré aquí.

Ramon Brunet s'està dues hores amb mi. Eulàlia Rubió ve per segona vegada i m'ensenya un llibre molt interessant, *Freedom for Catalonia*, de John Hargreaves, de Cambridge.

Després em ve a saludar la Remei Ramírez, tieta documentalista de l'Albert Ramírez, que també em ve a veure quasi cada dia. Montserrat Caradach em porta la revista “Sant Andreu de cap a peus”, on s'explica que també es planten en favor de la nostra campanya.

Passa Patrícia Tarrida, de l'“Avui” i Peña Estanis que em porta un plec de signatures.

S'adhereix Miquel Soldevilles Mir, de Palma de Mallorca. Ve per segona vegada Albert Ramírez. Damià Escuder ve per tercera vegada.

El bon fotògraf Pere Català Roca també em fa una estona de companyia.

Maria Teresa Sánchez, Conxita Bella i el seu gat estan tres hores amb mi.

Francesc García Fernández ve acompanyat d'Anna Gabriel, antiga secretària de la Fundació Randa i militant de Sodepau.

També ve una estona Jordi Domènech, nét de Domènech i Muntaner.

Altres visitants: Regina Ferrer Olivella (una militant d'ERC que ve molt sovint) i Lledor Tur Ramon.

De Castelló de la Plana i militant d'ERC arriba Josep Agustí Bel del Castillo.

Em saluda Edgar Valverde Collado i un jove, Francesc Barcena Montsalvatge s'adhereix i m'ofereix una revista juvenil i molt activa del moviment “Escamots Catalans-Suporters dels Països Catalans”, que també lluiten per les seleccions esportives catalanes.

A última hora i per acompanyar-me a casa com cada dia fa algú, apareixen els amics Joan Parés, Imma Vives, Armand Pons i Ivan Perelló.

Dimecres, 29 març 2000

Em ve a veure Alfons Bellido Valent, de l'Associació de veïns del Poble Sec, un home molt actiu i molt compromès amb la gent, el qual em critica els darrers escrits de Rubert de Ventós sobre la independència. No recordo si em diu que el filòsof també és del Poble Sec i que la gent allí demana coses més properes que no pas elucubracions de fantasmes incompromesos amb la feina del barri.

També em visita Fernando Castellarnau Balcells, parent meu de lluny i que no l'havia conegut mai.

Una segona manifestació de l'empresa INDO arriba tocant molts tabals pel carrer del Bisbe. Un article contundent al "9Nou" es titula "La independència no es demana, es pren", favorable a la nostra campanya

Cap al vespre es presenta, per adherir-se, el ple del casal Sants-Montjuïc, districte tercer, d'Esquerra Republicana per Catalunya.

Dimarts, 30 març 2000

Sol radiant, tot i el fred.

La plaça ha canviat la cara amb la manifestació de la Guàrdia Urbana, gràcies a trons, traques, timbals i botzines. Un acte sonat que ha sortit per totes les televisions s'ha donat aquí mateix: els manifestants s'han baixat els pantalons davant la porta de l'Ajuntament. Després han envaït l'Ajuntament. És la primera manifestació que aconsegueix entrar-hi. Han sortit per una porta lateral. Vist l'espectacle, els guàrdies de l'edifici han tancat la reixa de la porta principal.

Pep Almeda, en nom dels bascos i en ocasió de l'aniversari del bombardeig del Gernika, em demana una intervenció meva allí. Li dic que no puc abandonar la plaça.

Anna Reig, responsable de l'antiga Universitat del Carrer, ve a saludar-me.

El grup "Andreu Nin", amb la col·laboració de la universitat Rovira i Virgili de Tarragona, dins el cicle d'Història de la transició i amb dret a crèdit universitari, fa venir a la plaça Sant Jaume als onze estudiants inscrits, per a què escoltin la meva lliçó sobre el tema: "Traïcions de la transició". A més a més, assisteix multitud de públic en una densa rotllana. Seuen a terra. Una hora d'exposició i mitja hora de debat: tot un espectacle. Entremig, un espontani, Antonio Fortuny, em dedica un sonet i l'empresari Sebastià Auger, amb la seva esposa, em ve a saludar.

A la nit, sopar amistós amb el grup que, després de fer filosofia, es troben al restaurant Bernardino.

Dimecres, 31 març 2000

Em saluda el fill d'en Maurici Serrahima. Aquests dies he escrit un article sobre "Assemblea de llar" i una poesia sobre el mateix tema i un altre article sobre "Persona comunitària".

L'arquitecte Lluís Sobrevia em proposa impartir una classe de doctorat de l'Escola d'Arquitectura a la Plaça. Ve sovint i avui ha tornat a veure'm Jordi Via, president de la Federació de Cooperatives de Treball Associat de Catalunya. Ell, Jordi García i jo estem elaborant un llibre sobre Economia social.

Pluja torrencial amb tronada espectacular. És la primera vegada que se'm mullen els peus.

El butlletí de la JERC de l'Hospitalet de Llobregat que es titula "Dempeus" publica una entrevista amb mi.

Sopar tranquil amb un grup d'estudi que anomenem de Caserres que duc fa més de vint anys.

Publicació: març de 2017. Revisió juliol de 2017.

Arxiu informàtic de la **FUNDACIÓ RANDA** **LLUÍS M. XIRINACS**

Totes les obres de Lluís Maria Xirinacs sota llicència CC:

Aquesta obra està subjecta a una llicència de [Reconeixement-NoComercial-SenseObraDerivada 4.0 Internacional de Creative Commons](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/4.0/)